

Arrest

nr. 303 859 van 26 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2023 met refertenummer 114920.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 mei 2019 wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar afgeleverd.

Op 30 april 2020 wordt verzoeker gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen voor het plegen van inbreuken op de drugwetgeving, waarvoor hij door de correctionele rechtbank op 30 juli 2020 wordt veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf, waarvan 12 maanden met uitstel.

Op 9 september 2020 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor acht jaar afgeleverd.

Op 26 oktober 2021 wordt verzoeker onder de identiteit D. M. in het wachtregister ingeschreven en legt hij een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw L. L. M., die de Spaanse nationaliteit bezit.

Op 21 januari 2022 wordt verzoeker opnieuw gearresteerd voor het plegen van inbreuken op de drugwetgeving. Hij wordt wederom door de correctionele rechtbank veroordeeld op 8 april 2022 en de gevangenisstraf van 18 maanden wordt effectief.

Verzoeker dient op 22 maart 2022 voor de eerste keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse partner. Op 14 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 282 510 van 23 december 2022.

Op 1 juni 2023 dient verzoeker voor de tweede keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom in functie van zijn Spaanse partner.

Op 24 november 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.06.2023 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Vooma(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aliassen: E. (...) H. (...), I. (...) ((...)), onderdaan van Algerije; E. (...) H. (...) I. (...) ((...)), onderdaan van Marokko; E. (...) H. (...), I. (...), ((...)) onderdaan van Algerije; E. (...) H. (...), I. (...) ((...)) ((...)). onbepaalde nationaliteit

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn wettelijk geregistreerde partner, de genaamde L. (...) M. (...) L. (...) (RR (...)) van Spaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voorzover er een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat betrokkene feiten pleegde van openbare orde onder drie andere identiteiten – E. (...) H. (...), I. (...) ((...)), nationaliteit Algerije (dd. 30/04/2019); E. (...) H. (...), I. (...) ((...)), nationaliteit Algerije (dd. 30/04/2020); D. (...) M. (...) / E. (...) H. (...), I. (...) ((...)), nationaliteit Marokko (dd. 21/01/2022). Dat het gaat om één en dezelfde persoon, bevestigt de gerechtelijke triptiek in kader van de politiecontrole dd. 21/01/2022 alsook de gevangenisbezoeken van referentiepersoon aan de genaamde E. (...) H. (...), I. (...). Betrokkene dient thans de aanvraag gezinshereniging in onder de identiteit D. (...) M. (...) ((...)). Onder identiteiten E. (...) H. (...), (...), Algerije en E. (...) H. (...), I. (...) ((...)), Algerije rust op betrokkene een inreisverbod van drie respectievelijk acht jaar (bijlage 13 sexies dd. 01/05/2019 resp. 09/09/2020).

Betrokkene kreeg een inreisverbod omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Op 30/04/2020 werd betrokkene opgepakt en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen voor het plegen van drugsfeiten (vereniging of samenkomst met het oog op zwendel in verdovende middelen - verkopen van cocaïne op de openbare weg), waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen dd. 30/07/2020 tot 18 maanden gevangenisstraf waarvan met uitstel 5 jaren voor 12 maanden. Op 09/09/2020 werd betrokkene in voorlopige vrijheid gesteld, waarna hij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd. 09/09/2020) en een inreisverbod voor 8 jaar (bijlage 13sexies dd. 09/09/2020) kreeg. Op datum van 26/10/2021 wordt betrokkene voor het eerst ingeschreven onder identiteit 'D. (...) M. (...) ' in het wachtregister in het kader van zijn verklaring wettelijke samenwoning met referentiepersoon L. (...) M. (...) L. (...). Op 21/01/2022 wordt betrokkene terug opgepakt in Antwerpen voor drugsfeiten van dezelfde aard en wordt door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld dd. 08/04/2022 tot een gevangenisstraf van 18 maanden effectief. Betrokkene wordt op 21.05.2022 vervroegd vrijgelaten, waarop hij op 7.06.2022 verzoekt aan de stad Antwerpen om op het adres (...) te Antwerpen te worden ingeschreven. Betrokkene diende op 22.03.2022 een aanvraag gezinshereniging in middels volmacht, dewelke op 14.09.2022 werd geweigerd. Betrokkene ging in beroep tegen de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), doch het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 282.510 op datum van 23.12.2022 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Middels het e-loket van de stad Antwerpen dd. 12.01.2023 wenste betrokkene opnieuw een verblijfsaanvraag op te starten. Op 01.06.2023 werd de effectieve procedure gezinshereniging opnieuw opgestart.

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie ~ C-225/16 van 26 07 2017). Uit niets blijkt dat betrokkene het Belgische grondgebied verlaten heeft. Hij heeft zich klaarblijkelijk nooit gehouden aan de geldende termijn van het inreisverbod van 8 Jaar en dient er aldus nog steeds gevolg te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod. Het inreisverbod is aldus heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de ophefing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15,12 1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet

Betrokkene legde een verklaring wettelijke samenwoning af onder de identiteit 'D. (...) M. (...) ' dd 26/10/2021. Met andere woorden na het niet respecteren van het nog steeds geldende inreisverbod van 09/09/2020 voor feiten gepleegd onder identiteit 'E. (...) H. (...), I. (...) '. Een geregistreerd partnerschap geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Wanneer sprake is van een geldig inreisverbod, dient er nagegaan te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn wettelijk geregistreerde partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Volwassenen zijn in beginsel in staat om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie legt betrokkene volgende stukken voor: talrijke arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid op naam van betrokkene, een loonbrief van de referentiepersoon, bewijzen van integratie van betrokkene, allerhande foto's van betrokkene en referentiepersoon op uitstapjes, in bijzijn van familie of vrienden, op een verlovingsfeest. Er wordt ook nog een Marokkaans boekje 'marine marchande' van betrokkene, een Marokkaans diploma van autoreparateur, een bewijs van een bezoek van de genaamde I.K aan de psycholoog, bewijs van maandelijkse betalingen aan 'financien', opleiding bij de VDAB van betrokkene en een begeleidend schrijven van de advocaat van betrokkene voorgelegd. Er is op basis van deze stukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene met zou kunnen gescheiden worden van zijn partner.

Er zijn geen elementen voorhanden dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch blijkt omgekeerd het geval. In het begeleidend schrijven haalt de advocaat van betrokkene aan dat de referentiepersoon in behandeling is bij de psycholoog. Wellicht voegt referentiepersoon daartoe het bewijs van het bezoek van I.K toe. Op basis van dit stuk kan echter geenszins worden afgeleid dat referentiepersoon daadwerkelijk op bezoek gaat bij de psycholoog. Het is niet duidelijk wie de genaamde I.K is. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om veronderstellingen te doen over welke persoon het wel zou gaan. Dat dient weldegelijk objectief te worden aangetoond. Bovendien, voor zover toch aangenomen moet worden dat het om referentiepersoon gaat, geeft het bezoekbewijsje niet aan wat de oorzaken of

problematiek zijn waarvoor een behandeling bij de psycholoog nodig is. noch geeft het bewijsje aan dat referentiepersoon hulp zou behoeven van andere personen Er blijkt niet dat referentiepersoon niet voor zichzelf zou kunnen zorgen Het gegeven dat referentiepersoon bijgevolg naar de psycholoog zou gaan, toont bijgevolg geenszins aan dat er een bijzondere zorgnood in hoofde van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene bestaat. Referentiepersoon verblijft sinds enkele jaren legaal in België. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat zij een voldoende stabiel netwerk heeft (opgebouwd) om zich te laten bijstaan door andere personen (op medisch, huishoudelijk financieel vlak) alsook dat zij kan gebruik maken van allerhande voorzieningen die de Belgische verzorgingsstaat kenmerken.

Referentiepersoon verkreeg het verblijfsrecht op 18.12.2019 op basis van gezinshereniging met haar moeder, de genaamde M. (...) N. (...) F. (...) (RR (...)). Referentiepersoon blijkt sedertdien onafgebroken tewerkgesteld in België. De referentiepersoon is dus een zelfstandige volwassen vrouw, die onafgebroken economisch actief is. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij voldoende zelfredzaam is om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien. Ook in afwezigheid van betrokkene, bv. wanneer betrokkene in de gevangenis verbleef of wanneer betrokkene geen toegang had tot de arbeidsmarkt wegens irregulier verblijf, voorzag referentiepersoon zelfstandig in het levensonderhoud zonder dat betrokkene financieel kon bijdragen Daar waar de advocaat beweert dat referentiepersoon de huur en de maandelijkse lasten niet kunnen betalen, zodat zij zal gedwongen worden het grondgebied samen met meneer te verlaten' valt dit geenszins te passen in de verblijfshistoriek van referentiepersoon: zoals reeds gemotiveerd heeft zij dat immers steeds moeten doen bij afwezigheid van betrokkene. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat referentiepersoon daar ook toe in staat is wanneer betrokkene het inreisverbod opvolgt. Bovendien kan betrokkene ook vanuit het buitenland geld overmaken aan referentiepersoon, een aanwezigheid in België is daartoe niet vereist. Betrokkene legt bewijzen voor dat hij in Marokko een diploma heeft behaald en aangesloten is bij de marine als verkoper Dit toont eens te meer aan dat betrokkene voldoende capaciteiten heeft om in het land van herkomst aan de slag te gaan. En nog, het feit dat zowel referentiepersoon als betrokkene thans tewerkgesteld zijn, is te meer een indicatie dat zij beide zelfstandige volwassen personen zijn die voldoende zelfredzaam zijn om zelfstandig in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Kortom, niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Betrokkene en referentiepersoon kunnen er niet onwetend van zijn geweest dat het opbouwen van het gezinsleven in België en bij uitbreiding de volledige Schengenzone reeds bij de aanvang van hun wettelijke samenwoning op losse schroeven stond gelet op het geldende inreisverbod, en dat het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Los daarvan kan op heden in elk geval geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken die huidige beslissing verhindert Het is nu aan betrokkene en de referentiepersoon om te bepalen hoe zij hun gezinsleven vorm zullen geven rekening houdende met het aan hem opgelegde inreisverbod. Zo zouden betrokkenen zich als gezin elders kunnen vestigen waar zij legaal kunnen verblijven of zij kunnen hun gezinsleven op zo een manier organiseren waardoor intensieve contacten onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen en eventueel occasionele bezoeken kunnen gebracht worden aan betrokkene in het buitenland. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Op welke alternatieve manier betrokkene en de referentiepersoon er ook voor kiezen om hun gezinsleven vorm te geven, er kan alleszins uit niets blijken dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten, zijn partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten tot op het moment dat het inreisverbod is gerespecteerd of de opheffing of opschorting ervan is gekomen. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1. 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het afgeleid verblijfsrecht achtten wij evenmin van toepassing. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van “de *Burgerschapsrichtlijn*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en van “de *rechtspraak van het Hof van Justitie zoals bepaald in het arrest Ouhrani van 26 juli 2017 met betrekking tot artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn (HvJ C-225/16) en zoals bepaald in het arrest K.A. tegen België van 8 mei 2018 met betrekking tot artikel 20 VWEU (HvJ C-82/16)*”.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5. Zoals gezegd, diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn wettelijke partner en dit op basis van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd, waarbij verwerende partij verwijst naar een eerder opgelegd inreisverbod van 3 respectievelijk 8 jaar (bijlage 13sexies dd. 01.05.2019 resp. 09.09.2020).

Evenwel stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds (RvV 19 november 2014, nr. 135.627) dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen of te weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

Het bestuur heeft verzoeker met de opstart van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 01.06.2023) een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor de eerder genomen maatregel impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529). (stuk 2)

Dit is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Verzoeker mocht aldus het rechtmatig vertrouwen hebben dat hij, na deze bijlage 19ter, een nieuwe aanvraag kon opstarten. Verwerende partij heeft geen probleem gemaakt van dat inreisverbod bij opstart van de procedure (aflevering bijlage 19ter). Het is pas bij het nemen van de weigeringsbeslissing dat het inreisverbod wordt weerhouden; dit terwijl verwerende partij nochtans meent dat het gaat om een ontvankelijkheidsvoorwaarde. Dit vormt uiteraard een schending van het zorgvuldigheids-, het materieel motiverings-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel!

6. Daarnaast is het zo dat een inreisverbod hoe dan ook pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Dit heeft het Hof van Justitie verduidelijkt in het arrest Ouhrani dd. 26.07.2017 waarin het Hof heeft geoordeeld hoe artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn moet worden geïnterpreteerd.

Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen dus pas te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Schengen-grondgebied kan de Dienst Vreemdelingenzaken een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod NIET inroepen als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

“42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.”

Alle rechtscolleges in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het Hof van Justitie gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan. De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de ex tunc werking).

Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd.

Sinds het arrest Ouhrami vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder voorwerp-verklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod. Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de Raad van State (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de Raad van State dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest K.A. t. België. In dat arrest stelt het Hof van Justitie immers duidelijk dat een derdelands-familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie infra).

Deze Ouhrami-rechtspraak is ook in casu van belang . Uit het administratief lijkt te blijken dat verzoeker in 2016 werd gerepatrieerd vanuit Nederland naar Suriname (dit klopt met de verklaringen van verzoeker zelf). (stuk 5) Verzoeker heeft het Schengengrondgebied dus in 2016 verlaten. We zijn thans 2022 (op het ogenblik van de aanvraag september 2021). Verzoeker herhaalt dat de duur van het inreisverbod niet kan worden afgeleid, doch het lijkt weinig waarschijnlijk en alleszins totaal disproportioneel indien er een inreisverbod voor langer dan 3 jaar zou zijn genomen. Het inreisverbod lijkt thans dus afgelopen!

8. Voor zover verwerende partij wenst te verwijzen naar het arrest K.A. E.A. t. België dd. 8 mei 2018 van het Hof van Justitie naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan het hierna volgende worden gesteld:

Dit arrest heeft betrekking op artikel 20 VWEU.

Onder punt 9 zal blijken dat dit arrest eigenlijk niet van toepassing is, doch verzoeker wenst hierop te antwoorden, daar verwerende partij hier naar verwijst.

Artikel 20 VWEU stelt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan. 2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat; c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

Verwerende partij faalt dus in haar motivering, daar zij stelt dat de verklaring wettelijke samenwoning pas is aangegaan na het opleggen van het inreisverbod!

Verder stelt men dat het loutere bestaan van een gezinsband niet voldoende is om te spreken van een afgeleid verblijfsrecht. Men erkent dus de gezinsband die er bestaat! Verzoeker zal hieronder aantonen dat hij met de referentiepersoon een duurzaam gezinsleven onderhoudt en dus een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM (zie infra).

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentiepersoon (de Unieburger) ontzegd wordt van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het Hof van Justitie oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging te weigeren omwille van het inreisverbod. Dit is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het Hof van Justitie wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dat er sprake zou zijn van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, wordt alleszins niet gemotiveerd in de bestreden beslissing, waarin men louter verwijst naar 2 veroordelingen uit het verleden, waarvoor verzoeker zijn straf heeft uitgezeten resp. vervroegd werd vrijgelaten!

Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

9. Dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie waaruit een afgeleid verblijfsrecht volgt, blijkt uit de stukken die verzoeker voorlegde (waarvan verwerende partij kennis heeft, daar ze worden opgesomd in de bestreden beslissing):

- Bewijzen werk van verzoeker (arbeidsovereenkomsten en loonfiches);*
- Bewijzen van de relatie (foto's);*
- Integratiebewijzen van verzoeker (opleidingen, Nederlandse lessen,...);*
- Bewijs psychologische begeleiding van de referentiepersoon;*
- Bewijzen parttime werk van de referentiepersoon;*
- Afkomstigheid verzoeker aardbevingszone;*
- ...*

De referentiepersoon is dus thans in therapie wegens mentale problematiek. Zij kan hierdoor ook slechts halftijds werken; verzoeker werkt fulltime. Het gezin is bijgevolg volledig afhankelijk van de financiële bijdrage van verzoeker om te kunnen voorzien in hun levensonderhoud en dagelijkse kosten.

Indien verzoeker de referentiepersoonlijk niet kan bijstaan omdat hij hier geen verblijfsrecht verkrijgt, zowel financieel, huishoudelijk als emotioneel (deze laatste 2 gaan NIET vanuit het buitenland), zal de referentiepersoon gedwongen worden om tezamen met verzoeker het grondgebied te verlaten, hetgeen volledig in strijd is met hetgeen hierboven werd gesteld!

Dat de referentiepersoon wel voor zichzelf moest instaan toen verzoeker in de gevangenis verblijf, zoals verwerende partij aanhaalt, doet thans niets ter zake! Dit betreft intussen een situatie uit het verleden (al meer dan een jaar geleden), toen de problematiek van de referentiepersoon nog niet dermate groot was. Thans is het gezin al geruime tijd volledig afhankelijk van de inkomsten van verzoeker en is de referentiepersoon aangewezen op de steun van verzoeker, zowel financieel, huishoudelijk als emotioneel, hetgeen op afdoende wijze werd aangetoond!

*Uit stuk 3 blijkt dat de raadsman van verzoeker het volgende schreef aan DVZ:
(...)*

Verwernde partij heeft onvoldoende geantwoord op de inhoud van deze e-mail, hetgeen een schending is van het materieel motiveringsbeginsel en het beginsel van zorgvuldigheid.

10. Doch verzoeker wenst vervolgens te verwijzen naar een arrest van Uw Raad dd. 6 september 2021 (nr. 260.227), waarbij geoordeeld dat de DVZ een aanvraag gezinshereniging van een derdelander-familiedid van een Unieburger, die gebruik maakte van zijn vrij verkeer, niet kan weigeren omwille van een eerder inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de Belgische Vreemdelingenwet. Ook niet wanneer er géén onderlinge afhankelijkheid zou bestaan (quod non, zie supra) tussen het familielid en de Unieburger, waardoor de Unieburger niet gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Dus zelfs indien men de DVZ zou volgen in haar standpunt dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, doet dit zelfs niet ter zake!

De hierboven besproken K.A.-rechtspraak is nl. van toepassing op derdelands familie van statische Unieburger; niet op familie van niet-statische Unieburgers die gebruik maken van hun vrij verkeer. De gezinshereniging tussen 'vrij verkeer' Unieburgers en hun familie kan alleen beperkt worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid, bij gebruik van valse documenten of bij fraude.

In het betrokken arrest van Uw Raad werd vastgesteld dat de DVZ de aanvraag gezinshereniging had geweigerd omwille van een inreisverbod dat aan de verzoeker was opgelegd voor hij huwde. Dat inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11 Vreemdelingenwet, hetgeen een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Krachtens artikel 2, punt 3 van deze richtlijn is de richtlijn echter uitdrukkelijk niet van toepassing op 'personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex'. Artikel 2, punt 5 van deze code omschrijft 'personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen' op zijn beurt als:

- *Unieburgers in de zin van artikel 20, lid 1 VWEU en*
- *De in de Burgerschapsrichtlijn bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een Unieburger die zijn recht van vrij verkeer uitoefent.*

Volgens Uw Raad moet de verzoeker in kwestie sinds zijn verklaring wettelijke samenwoont met een Spaanse onderdaan beschouwd worden als een derdelands familielid van een Unieburger die gebruik maakte van het vrij verkeer en dus niet langer als een derdelands familielid bedoeld in de Terugkeerrichtlijn. De familie van Unieburgers, zoals omschreven in de Burgerschapsrichtlijn waarvan artikel 40bis Vreemdelingenwet de omzetting vormt, hebben een recht op binnenkomst en verblijf in de gastlidstaat onder in de Burgerschapsrichtlijn bepaalde voorwaarden. Uit artikel 43 Vreemdelingenwet volgt dat het recht op binnenkomst en verblijf van familie van Unieburgers, vermeld in artikel 40bis Vreemdelingenwet, enkel beperkt kan worden in de volgende gevallen:

- *Wanneer ze valse informatie of documenten gebruikt hebben die bijgedragen hebben tot het verkrijgen van het verblijf: in casu niet van toepassing;*
- *Wanneer ze fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt hebben: in casu niet van toepassing;*
- *Om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid. Het begrip 'openbare orde' moet restrictief worden uitgelegd vermits het een uitzondering vormt op het fundamenteel beginsel van het vrij personenverkeer. De draagwijdte van dit begrip kan niet eenzijdig door de lidstaten worden bepaald. Ook veronderstelt dit het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast: in casu niet van toepassing, zoals hierboven reeds besproken. Verzoeker liep 2 veroordelingen op, intussen dateren de feiten van in het verleden en heeft verzoeker zijn straffen ondergaan. Verzoeker is intussen geïntegreerd, werkt, onderhoudt een duurzaam gezinsleven, ... kortom, hij heeft zijn leven helemaal op orde en vormt absoluut geen ernstige bedreiging voor de openbare orde! Het tegendeel wordt ook op geen enkel punt gemotiveerd door verwerende partij.*

Conform deze rechtspraak is de bestreden beslissing dus een beperking van het vrij verkeer van de Unieburger en zijn familielid. Uit de beslissing blijkt niet dat verwerende partij is nagegaan of verzoeker valt onder één van de weigeringsgronden. Verwerende partij verwijst wel naar de eerdere veroordelingen doch beweert niet dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 21 VWEU wordt hiermee geschonden, alsook de Burgerschapsrichtlijn door enerzijds het inreisverbod uit het verleden te weerhouden terwijl verzoeker sinds zijn wettelijke samenwoont een familielid is van een Unieburger die gebruik maakte van zijn vrij verkeer en anderzijds er geen sprake is van actuele, werkelijke en voldoende ernstige redenen van openbare orde.

De hierboven besproken K.A.-rechtspraak is dus eigenlijk niet aan de orde omdat het betrekking heeft op familie van statische Belgen, hetgeen een andere situatie is. Het al dan niet bestaan van een onderlinge afhankelijkheid is dus niet relevant, doch is wel degelijk aan de orde!"

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Waar verzoeker enkel de schending van "de Burgerschapsrichtlijn" aanvoert, zet hij niet uiteen welke bepalingen hij precies geschonden acht, noch op welke wijze deze door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar de artikelen 3, eerste lid, 5° en 40bis van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker geen verblijfsrecht kan worden toegekend aangezien hij niet over het recht tot binnenkomst in België beschikt. Op verzoeker rusten immers twee geldende inreisverboden. Verzoeker betwist dit niet. Verder motiveert verweerder nog omstandig waarom aan verzoeker evenmin een afgeleid verblijfsrecht krachtens artikel 20 van het VWEU moet worden toegekend.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu diende verzoeker een aanvraag in om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn wettelijk geregistreerde Spaanse partner en dit op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling betreft een omzetting van artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn – zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. Nr. 51- 2845/001, 40).

Verweerder weigert het recht op verblijf te erkennen omdat *“Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. (...)*

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat betrokkene feiten pleegde van openbare orde onder drie andere identiteiten – E. (...) H. (...), I. (...) (...), nationaliteit Algerije (dd. 30/04/2019); E. (...) H. (...), I. (...) (...), nationaliteit Algerije (dd. 30/04/2020); D. (...) M. (...) / E. (...) H. (...), I. (...) (...), nationaliteit Marokko (dd. 21/01/2022). Dat het gaat om één en dezelfde persoon, bevestigt de gerechtelijke triptiek in kader van de politiecontrole dd. 21/01/2022 alsook de gevangenisbezoeken van referentiepersoon aan de genaamde E. (...) H. (...), I. (...). Betrokkene dient thans de aanvraag gezinshereniging in onder de identiteit D. (...) M. (...) (...). Onder identiteiten E. (...) H. (...), (...), Algerije en E. (...) H. (...), I. (...) (...), Algerije rust op betrokkene een inreisverbod van drie respectievelijk acht jaar (bijlage 13 sexies dd. 01/05/2019 resp. 09/09/2020).”

De Raad oordeelde in algemene vergadering in zijn arrest nr. 299 031 van 20 december 2023 dat er, teneinde de wettigheid van een dergelijke motivering te beoordelen, vooreerst een aantal vragen dienen te

worden beantwoord. Een eerste vraag die zich stelt, is de vraag of het aan verzoeker afgeleverde inreisverbod, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, reeds rechtsgevolgen heeft, ook al heeft hij het Schengengrondgebied nog niet verlaten. Verzoeker verwijst *in casu* naar het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 en stelt dat een inreisverbod hoe dan ook pas ingaat op het ogenblik dat de vreemdeling het Schengengrondgebied daadwerkelijk verlaat. Volgens verzoeker kan verweerder zich in de huidige situatie niet beroepen op een inreisverbod dat nog niet in werking is getreden om de voorliggende verblijfsaanvraag te weigeren.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie zich in het arrest van 8 mei 2018 in de zaak met nr. C-82/16 *K.A. e.a.* heeft uitgesproken over een verblijfsaanvraag van een derdelander met een statische Belgische onderdaan, waarbij die derdelander het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met terugkeerbesluit. Het Hof van Justitie stelde dat de richtlijn 2008/115/EG zich niet verzet tegen een praktijk die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend door een familielid van een Unieburger die zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden. Tegelijk stelde het Hof dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat er een inreisverbod geldt, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander, dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnegd. Uit dit arrest kan aldus worden afgeleid dat, mits inachtneming van een afhankelijkheidsonderzoek, een inreisverbod wel degelijk gevolgen kan teweegbrengen bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging van een derdelander, die aan dit inreisverbod onderhevig is. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd, naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten (*cf.* RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654, RvS 3 april 2020, nr. 247.370).

Tevergeefs verwijst verzoeker naar het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie. Het is niet omdat een inreisverbod slechts in werking treedt vanaf het moment dat de derdelander effectief het grondgebied van de lidstaten verlaat, dat er geen rekening mag gehouden worden met het bestaan ervan. In de zaak C-225/16, *Ouhrami tegen Nederland*, heeft het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Het Hof stelde in zijn arrest *Ouhrami* dat de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure, hem niet in staat mag stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Uit het voormelde arrest van het Hof kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag helemaal geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (*cf.* RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653, RvS 3 april 2020, nr. 247.370 en RvS 5 februari 2021, nrs. 249.734 en 249.735). Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet dient zo te worden geïnterpreteerd dat het inreisverbod – dat een terugkeerbesluit aanvult – bestaat en bindende kracht heeft (*“existe et à force obligatoire”*) vanaf de kennisgeving ervan, maar dat de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen van zodra de betrokken derdelander daadwerkelijk het grondgebied heeft verlaten (*cf.* RvS 6 maart 2020, nr. 247.247).

Waar verzoeker voorhoudt dat de inreisverboden met de afgifte van de bijlage 19ter impliciet doch zeker werden ingetrokken, kan hij niet worden gevolgd. De Raad wijst erop dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet – dat op 29 april 2017 in werking is getreden – voorziet dat het indienen van een verblijfsaanvraag het bestaan van een verwijderingsmaatregel – waarmee een inreisverbod steeds gepaard gaat – niet aantast en dat een voorlopig verblijf, toegestaan voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag, slechts de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel tijdelijk opschort. De aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 1 juni 2023, aldus na de inwerkingtreding van voormelde wetsbepaling. De rechtspraak die verzoeker aanhaalt, is achterhaald. De afgifte van de bijlage 19ter impliceert niet dat het inreisverbod uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij in 2016 vanuit Nederland werd gerepatriëerd naar Suriname en het inreisverbod daarom reeds werd uitgevoerd. Niet alleen blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker inderdaad in 2016 werd gerepatriëerd naar Suriname, de Raad stelt daarenboven vast dat het eerste inreisverbod dateert uit 2019 en het tweede inreisverbod dateert uit 2020. Verzoekers betoog is dan ook geenszins ernstig waar hij voorhoudt dat een inreisverbod dat slechts in 2019 respectievelijk 2020 werd opgelegd, reeds in 2016 zou zijn uitgevoerd. Dit betoog houdt geen steek.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij sinds zijn verklaring van wettelijke samenwoning met zijn Spaanse partner moet worden beschouwd als een derdelander-familielid van een Unieburger in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Hij stelt dat zijn situatie dan ook uitgesloten is van het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bijgevolg kan de voorliggende verblijfsaanvraag slechts worden geweigerd in de gevallen bepaald in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*.

De Raad wijst op het volgende. Aan verzoeker werd een inreisverbod voor een periode van acht jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting betreft van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt het volgende:

“Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex.”

Artikel 3, punt 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. ‘onderdaan van een derde land’: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex;”

Artikel 2, punt 5 van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex) bepaalt het volgende:

“In deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

5. ‘personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen’:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;

[...]”

Artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

[...]

2. ‘familielid’:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

De Raad brengt in herinnering dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling een omzetting vormt van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. De eerstgenoemde bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk wetboek.
- f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk wetboek”

Artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

- a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;*
- b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.*

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Uit een samenlezing van voormelde bepalingen blijkt aldus dat “*familieleden*”, zoals wordt gedefinieerd in artikel 2, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker is echter geen dergelijk familielid. Hij is immers geen echtgenoot van een Unieburger, noch een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn. Evenmin stelt de Belgische wetgeving het wettelijk geregistreerd partnerschap, dat hij met zijn Spaanse partner heeft afgesloten, gelijk met het huwelijk (cf. GwH nr. 120/2017 van 12 oktober 2017). Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. Uit een samenlezing van voormelde bepalingen, kan niet zonder meer worden afgeleid dat familieleden, zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn – die niet onder de definitie van familieleden in artikel 2.2 van de Terugkeerrichtlijn vallen – tevens zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker toont niet aan waarom hij in zijn geval, ondanks deze vaststellingen, alsnog buiten het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn zou vallen. Hij toont niet aan dat de Europese wetgever ervoor heeft willen opteren om de familieleden, zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn – waaronder dus verzoeker – eveneens uit te sluiten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. Evenmin toont hij aan dat de nationale wetgever hier, in de situatie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voor heeft willen opteren.

Uit de voorgaande punten is gebleken dat het aan verzoeker betekend inreisverbod van acht jaar reeds rechtsgevolgen heeft en dat de situatie waarin hij zich bevindt, met name van een wettelijk geregistreerde partner, niet wordt uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. Ondanks verzoeker de wettelijk geregistreerde partner van een Unieburger is, dient hij nog steeds te worden beschouwd als een “*onderdaan van een derde land*” in de zin van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 1, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Zonder afbreuk te doen aan het mogelijk verblijfsrecht dat verzoeker kan ontleen aan artikel 21 van het VWEU, in zijn hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van een Unieburger die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend – wat hierna zal worden onderzocht – stelt de Raad vast dat verzoeker, gelet op het bestaan van het inreisverbod, dat opgeheven noch opgeschort is, geen verblijfsrecht kan genieten, ook al zou zijn voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder kan dan ook terecht vaststellen dat verzoeker, in beginsel, geen verblijfsrecht kan krijgen zolang hij onderhevig is aan het inreisverbod.

Wat betreft het afgeleid verblijfsrecht, voortvloeiend uit het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon en vervat in het VWEU, stipt de Raad aan dat het Hof van Justitie in zijn arrest *K.A. e.a.* van 8 mei 2018 voor recht heeft verklaard dat:

“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat:

- het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen;

- wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;

[...]"

De bestreden beslissing past deze rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin de weerslag van een inreisverbod op een verblijfsaanvraag met een statische burger van de Unie aan bod komt, naar analogie toe op verzoekers geval, waarbij met name – na te hebben vastgesteld dat verzoeker onderhevig is aan een geldend inreisverbod – wordt onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. In deze stelt verweerder:

“Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie legt betrokkene volgende stukken voor: talrijke arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid op naam van betrokkene, een loonbrief van de referentiepersoon. bewijzen van integratie van betrokkene, allerhande foto's van betrokkene en referentiepersoon op uitstapjes, in bijzijn van familie of vrienden, op een verlovingsfeest. Er wordt ook nog een Marokkaans boekje 'marine marchande' van betrokkene, een Marokkaans diploma van autoreparateur, een bewijs van een bezoek van de genaamde I.K aan de psycholoog, bewijs van maandelijkse betalingen aan 'financien', opleiding bij de VDAB van betrokkene en een begeleidend schrijven van de advocaat van betrokkene voorgelegd. Er is op basis van deze stukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene met zou kunnen gescheiden worden van zijn partner.

Er zijn geen elementen voorhanden dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch blijkt omgekeerd het geval. In het begeleidend schrijven haalt de advocaat van betrokkene aan dat de referentiepersoon in behandeling is bij de psycholoog. Wellicht voegt referentiepersoon daartoe het bewijs van het bezoek van I.K toe. Op basis van dit stuk kan echter geenszins worden afgeleid dat referentiepersoon daadwerkelijk op bezoek gaat bij de psycholoog. Het is niet duidelijk wie de genaamde I.K is. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om veronderstellingen te doen over welke persoon het wel zou gaan. Dat dient weldegelijk objectief te worden aangetoond. Bovendien, voor zover toch aangenomen moet worden dat het om referentiepersoon gaat, geeft het bezoekbewijsje niet aan wat de oorzaken of problematiek zijn waarvoor een behandeling bij de psycholoog nodig is. noch geeft het bewijsje aan dat referentiepersoon hulp zou behoeven van andere personen. Er blijkt niet dat referentiepersoon niet voor zichzelf zou kunnen zorgen. Het gegeven dat referentiepersoon bijgevolg naar de psycholoog zou gaan. toont bijgevolg geenszins aan dat er een bijzondere zorgnood in hoofde van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene bestaat. Referentiepersoon verblijft sinds enkele jaren legaal in België. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat zij een voldoende stabiel netwerk heeft (opgebouwd) om zich te laten bijstaan door andere personen (op medisch, huishoudelijk financieel vlak) alsook dat zij kan gebruik maken van allerhande voorzieningen die de Belgische verzorgingsstaat kenmerken.

Referentiepersoon verkreeg het verblijfsrecht op 18.12.2019 op basis van gezinshereniging met haar moeder, de genaamde M. (...) N. (...) F. (...) (RR (...)). Referentiepersoon blijkt sedertdien onafgebroken tewerkgesteld in België. De referentiepersoon is dus een zelfstandige volwassen vrouw, die onafgebroken economisch actief is. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij voldoende zelfredzaam is om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien. Ook in afwezigheid van betrokkene, bv. wanneer betrokkene in de gevangenis verbleef of wanneer betrokkene geen toegang had tot de arbeidsmarkt wegens irregulier verblijf, voorzag referentiepersoon zelfstandig in het levensonderhoud zonder dat betrokkene financieel kon bijdragen. Daar waar de advocaat beweert dat referentiepersoon de huur en de maandelijkse lasten niet kunnen betalen. zodat zij zal gedwongen worden het grondgebied samen met meneer te verlaten' valt dit geenszins te passen in de verblijfshistoriek van referentiepersoon: zoals reeds gemotiveerd heeft zij dat immers steeds moeten doen bij afwezigheid van betrokkene. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat referentiepersoon daar ook toe in staat is wanneer betrokkene het inreisverbod opvolgt. Bovendien kan betrokkene ook vanuit het buitenland geld overmaken aan referentiepersoon, een aanwezigheid in België is daartoe niet vereist. Betrokkene legt bewijzen voor dat hij in Marokko een diploma heeft behaald en aangesloten is bij de marine als verkoper. Dit toont eens te meer aan dat betrokkene voldoende capaciteiten heeft om in het land van herkomst aan de slag te gaan. En nog, het feit dat zowel referentiepersoon als betrokkene thans tewerkgesteld zijn, is te meer een indicatie dat zij beide zelfstandige volwassen personen zijn die voldoende zelfredzaam zijn om zelfstandig in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Kortom, niets wijst er op dat één

van hen niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.”

Verzoeker is het oneens met deze beoordeling. Indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst zal de referentiepersoon worden ontzegd van de voornaamste rechten die ze ontleent aan haar status van Unieburger, namelijk het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Daarbij is het volgens verzoeker irrelevant of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestond voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod, dan wel slechts is ontstaan nadat het inreisverbod reeds werd opgelegd. Dat er *in casu* weldegelijk sprake is van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon, blijkt volgens hem uit de stukken die hij bij zijn aanvraag heeft gevoegd. Verzoeker stelt dat de referentiepersoon psychologische begeleiding krijgt waardoor ze niet voltijds kan gaan werken. Hij stelt dat hij wel voltijds aan het werk is en het gezin bijgevolg volledig afhankelijk is van zijn financiële steun om te kunnen voorzien in hun levensonderhoud en dagelijkse kosten. Verzoeker stelt tevens dat hij de referentiepersoon niet ‘huishoudelijk en emotioneel’ kan bijstaan vanuit het buitenland. Hij meent dan ook dat de referentiepersoon zal gedwongen worden om samen met hem het Belgische grondgebied te verlaten. Dat de referentiepersoon voor zichzelf moest instaan toen verzoeker in de gevangenis verbleef, is volgens hem irrelevant. Dit betreft een situatie uit het verleden toen de mentale problematiek van de referentiepersoon nog niet zo ernstig was. Volgens verzoeker is het gezin inmiddels al geruime tijd volledig afhankelijk van zijn financiële bijdrage en ‘huishoudelijke en emotionele’ steun.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de reeds voorgelegde stukken. Daarmee slaagt verzoeker er echter niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Het komt de Raad immers niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor waar verweerder motiveert dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon daadwerkelijk wordt opgevolgd door een psycholoog. Daartoe wordt slechts één enkel document voorgelegd waaruit hoogstens kan worden afgeleid dat C. S., klinisch psycholoog, van “I. K.” een honorarium heeft ontvangen van 65 euro. Samen met verweerder merkt de Raad op dat uit dit stuk, dat op zich reeds nietszeggend is, geenszins kan worden afgeleid dat de referentiepersoon in behandeling is bij een psycholoog. Er wordt zelfs niet geduimd wie “I. K.” zou zijn. Verweerder stelt dan ook terecht vast dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet voor zichzelf zou kunnen zorgen. De Raad sluit zich aan bij het motief van de bestreden beslissing dat de referentiepersoon een volwassen vrouw is die sinds haar aankomst in België onafgebroken economisch actief is. Het is inderdaad redelijk te stellen dat zij voldoende zelfredzaam is om zelfstandig in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Dit heeft ze immers ook moeten doen toen verzoeker in de gevangenis verbleef of toen hij nog niet was toegelaten tot de arbeidsmarkt. Verzoekers kritiek doet hieraan geen afbreuk. Er dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat zijn persoonlijke aanwezigheid in het Rijk onontbeerlijk is voor het welzijn van de referentiepersoon, in die mate dat zij hem zou moeten vergezellen naar zijn land van herkomst.

Waar verzoeker nog betoogt dat de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het arrest *K.A.* in zijn situatie niet mag worden toegepast, en het dus eigenlijk irrelevant is of er al dan niet een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de referentiepersoon bestaat, merkt de Raad op dat hij niet aantoonde waarom het afhankelijkheidsonderzoek uit het arrest *K.A.* niet naar analogie op zijn situatie zou mogen worden toegepast of welk belang hij erbij heeft dat verweerder dit afhankelijkheidsonderzoek heeft verricht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van de referentiepersoon en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn familie- en gezinsleven (RvS nr. 78.295, 16 maart 1999, A.P.M. 1999, 64).

2. De bestreden beslissing is bovendien niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich door te stellen dat verzoeker een inreisverbod heeft.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. De gezinsband werd bewezen en zelfs erkend door verwerende partij!

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Verwerende partij moest nagaan of de beslissing het recht op een familie- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moest een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

3. Er kan niet betwist worden dat verzoeker een duurzaam gezin vormt met zijn partner en dat zij thans nog steeds als gezin samenwonen.

In casu heeft de verwerende partij in de administratieve weigeringsbeslissing géén evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had dit op haar beurt moeten vaststellen.

Verwerende partij heeft niet ontkend niet dat verzoeker met zijn partner samenwoont en een duurzame relatie hebben.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij is in de administratieve beslissing evenwel geheel voorbij gegaan aan het gegeven dat het vaststellen van het inreisverbod niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de beslissing tot weigering van verblijf, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets").

Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Ook met het feit dat verzoeker werkt, bij vrouw woont en een gezin vormt, etc. wordt niet meegenomen in de beslissing.

Men heeft op deze manier dan ook onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker omdat men er onterecht van uitgaat dat dit ondergeschikt is. Verzoeker woont nochtans samen met vrouw; zoekt werk en zijn hele leven en dit van zijn gezin situeert zich hier...

Ook is hij volledig ingeburgerd in België.

Indien verwerende partij de proportionaliteitstoets zou hebben gedaan, zou men opgemerkt hebben dat het weigeren van het verblijf zou leiden tot uiteenvallen van het gezin.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

3.4 Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Nu verzoeker verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, dient te worden aangenomen dat er in de thans voorliggende zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Volgens het EHRM moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Ne-derland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (cf. EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). Het EHRM heeft ook aangegeven dat staten niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te

staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (cf. EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dus over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd. Zo werd in de bestreden beslissing concreet uiteengezet waarom er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsband, dat op grond hiervan een verblijfsrecht moet worden toegestaan. Tevens werd uiteengezet dat verzoeker reeds onderhevig was aan een inreisverbod, op het moment dat hij het wettelijk partnerschap afsloot, zodat hij en zijn partner behoorden te weten dat een gezamenlijk gezinsleven in eender welk Schengenland niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Er wordt gesteld dat verzoeker en zijn partner zich elders zouden kunnen vestigen waar zij legaal kunnen verblijven of ze kunnen het gezinsleven verderzetten door intensieve contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of aan de hand van occasionele bezoeken in het buitenland. Verweerder benadrukt dat er uit het administratief dossier geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het privé- en gezinsleven vanuit het land van herkomst verhinderen.

Verzoeker toont niet aan dat de overwegingen van verweerder, zoals deze uit de bestreden beslissing blijken, in disproportionaliteit staan met het recht op eerbiediging van het gezinsleven en aldus in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan niet overtuigen dat zijn gezinssituatie van die aard is, dat van hem niet zou mogen worden verlangd dat hij zich houdt aan de hem opgelegde verblijfsrechtelijke verplichtingen en dat hij vervolgens vanuit het land van herkomst, indien gewenst, de nodige stappen zet om het inreisverbod te doen opheffen of opschorten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN